

nare årens erfarenhet har tydligen visat, att de kunskapsämnen, som då ansågos tillräckliga för en folkskolelärare, numera icke motsvara ändamålet med undervisningen i folkskolan. Genom Kongl. Maj:ts nådiga Förordningar den 21 Mars 1862 angående kommunalstyrelse, kyrkoråd, skolråd och landsting samt Riksdagsordningen af den 22 Juni 1866 har ett nytt verksamhetsfält blifvit öppnadt för hvar och en af samhällets sjelfmyndige medlemmar. För att ändamålsenligt kunna fullgöra de pligter som derigenom blifvit dem ålagda, måste de äfven beredas tillfälle att inhemta de därför erforderliga kunskaper. En ny strafflag har också blifvit antagen och af Kongl. Maj:t i nåder fastställd, som innefattar många bestämmelser hvilka för hvarje samhålsmedlem, äfven den aldrringaste, icke bör vara obekanta. Då detta är af allmän vigt och ofta blifvet både offentligen och enskildt diskuterradt, anser jag mig icke behöfva anföra vidare skål för mitt härmed vördsamt framstållda förslag:

att i Kongl. Maj:ts nådiga Stadga angående folkundervisningen i Riket 6 § 1 mom. måtte tilläggas: att hvar och en som vill anses behörig att söka lärarebefattning vid folkskola, skall förete betyg, att han eger fullgiltig insigt och ådagalagd färdighet att undervisa, äfven i Rikets grundlagar, strafflagen och kommunalförordningarne.

Om remiss till vederbörligt Utskott anhålles vördsammast.

Stockholm den 22 Januari 1868.

Per Nilsson
från Christianstads län.

N:o 33.

Af Herr Per Nilsson från Christianstads län: Om ändring af hvad Kongl. Resolutionen den 20 Juli 1794 stadgar derom, att organist- och klockaresysslor icke få förenas utan pastors och församlingens gemensamma samtycke.

Genom Kongl. Resolutionen den 20 Juli 1794 är föreskrifvet, att organist- och klockaresysslorna icke få förenas utan pastors och församlingens gemensamma

samtycke. Deraf följer, att, om en församling, som måste löna både klockare och organist, enhälligt beslutar att förena dessa båda befattningar för att icke betungas med aflöning af tvänne tjänstemän, hvilkas sysslor rätteligen synas vara förenade, så kan likväl pastor genom sin vägran af tjänsternas förening tillintetgöra ett sådant beslut. Detta förhållande synes ej vara rättvist. Genom Kongl. Brevet den 17 December 1809 är visserligen förklaradt, att frågor om förening af klockare- och organisttjänster komma att framdeles, såsom dittills, bero af församlingens eget beslut, men då det häraf ej är klart att pastors i först åberopade Kongl. Resolution stadgade veto för dylika frågors afgörande är upphäfdt, vågar jag vördsamt föreslå att Riksdagen för sin del ville besluta:

att då församlingens röstegande medlemmar å kyrkostämman enhälligt eller genom röstpluralitet besluta, att klockare- och organistsysslorna skola förenas, må sådant beslut gå i verkställighet, äfven om pastor icke skulle vilja bifalla detsamma.

Om remiss till vederbörligt Utskott anhålles.

Stockholm den 22 Januari 1868.

Per Nilsson
från Christianstads län.

N:o 34.

Af Herr Per Nilsson från Örebro län: Om ändring i 2 § 1 mom. i Kongl. Förordningen angående fattigvården i riket af den 13 Juli 1853.

Då fattigvårdstungan i oroväckande grad tillväxer år efter år, och anledningar dertill ofta nog ligga deri, att en eller annan indrager på sina egor sådana personer, som utan att de bekymra sig om deras utkomst snart falla fattigvården